

Ulala Imai

CLOSE

15 mei
— 12 juli 2025

Persbericht

Bij haar tweede tentoonstelling in de galerie, *CLOSE*, presenteert de Japanse kunstenaar Ulala Imai een nieuw oeuvre dat speelt met schaal en onderwerp, gekenmerkt door een uitgesproken gevoeligheid. Imai benadert de wereld met een versterkt visueel en tactiel bewustzijn – een belichaamde opmerkzaamheid die mede gevormd is door haar aangeboren doofheid. Haar schilderijen zijn geworteld in nauwkeurige observatie en geleefde ervaring. “De meeste motieven in mijn werk komen uit het dagelijks leven binnen een beperkte gemeenschap in een straal van 1,5 kilometer,” merkt ze op. Binnen deze huiselijke omgeving brengt ze speelgoed, huishoudelijke voorwerpen en voedsel in een onverwachte ruimtelijke en emotionele nabijheid, waardoor ze stille, resonerende scènes creëert die balanceren tussen het vertrouwde en het bevreemdende, tussen intimiteit en afstand. Door Imai’s lumineuze palet en subtiële penseelvoering worden de texturen van het alledaagse geladen met psychologische diepgang en narratieve dubbelzinnigheid.

De titel van de tentoonstelling, *CLOSE*, verwijst naar gelaagde vormen van nabijheid – fysiek, emotioneel en psychologisch. “Soms heb ik moeite met communiceren,” vertelt Imai, “en dan sluit mijn geest zich vaak af. Deze titel omvat ook het verlangen om relaties met anderen niet op te geven.” Voor Imai is schilderen een manier om verbinding te maken: een vorm van uitdrukking voor wat onuitgesproken blijft, een manier om de spanningen en tederheden die het dagelijks leven vormen, voelbaar te maken. Door subtiële verschuivingen in schaal, oppervlak en sfeer creëert ze beelden die resoneren in stilte – waarin aanwezigheid, herinnering en gevoel in een delicate balans worden vastgehouden.

Imai’s werkwijze is geworteld in directe observatie en begint doorgaans met het arrangeren van echte objecten – zowel binnen als buiten – tot zorgvuldig geësceneerde taferelen. Deze samengestelde scènes vormen de basis van haar visuele wereld, zwevend tussen realiteit en het buitenaardse, en doen denken aan Freuds concept van het geheimzinnige (*das Unheimliche*). Imai’s proces komt treffend tot uiting in *LOVERS* (2025), een monumentaal schilderij waarin Charlie Brown- en Lucy-figuren te zien zijn, genesteld in een boom net buiten haar raam. Hier wordt de ongebruikelijke opstelling van de figuren doordrongen van een bevreemdende sfeer, die nog wordt versterkt door de ruimtelijke dissonantie en het gevoel van stilstand. De schaal wordt een kanaal voor emotie: het uitvergrote speelgoed roept zowel tactiele intimiteit op als een verontrustende afstand, alsof de kijker in een privéwereld wordt getrokken en tegelijkertijd op de drempel ervan wordt gehouden.

Deze subtiële desoriëntatie is ook voelbaar in *CONEY ISLAND* (2025), waarin twee teddyberen in badjassen stilletjes op een verlaten winterstrand zitten, met in de verte een verlaten pretpark. Het schilderij is geïnspireerd op Imai’s bezoek aan New York en roept een melancholische stilte op – een gevoel van opgeschort verhaal. Hoewel er geen mensen te zien zijn, lijken de beren innerlijk tot leven gewekt; hun houdingen suggereren introspectie of een stilzwijgend gesprek. Zoals Imai opmerkt: “Een pretpark functioneert pas wanneer er kinderen spelen – het is een symbool van vrede. Een pretpark zonder menselijke aanwezigheid schept daarom een dreigende sfeer.” Haar composities plaatsen vaak scherp contrasterende elementen naast elkaar, die binnen hetzelfde beeldvlak op gespannen voet met elkaar samenleven.

Terugkerende figuren zoals teddyberen in badjassen of te groot speelgoed dienen niet alleen als rekvisieten, maar als dragers van het innerlijke leven. Deze werken resoneren

op psychologisch en spiritueel niveau en putten subtiel uit Japanse tradities van Shinto en animisme. In het Shinto-geloof worden alle dingen – levende en levenloze – beschouwd als bezitters van een spirituele essentie, of *kami*. Binnen dit wereldbeeld is de grens tussen persoon en object vloeïend en is het projecteren van emotie op niet-menselijke vormen cultureel intuïtief. Imai beschouwt *VINCENT VAN DOG* (2025), een speelgoedhondje met een ontbrekend oor, zowel als een alter ego als een symbool van onvoorwaardelijke liefde – waakzaam, empathisch en rustig volhardend.

Deze gevoeligheid strekt zich uit tot haar kleinere voedselstillevens – *Boiled Potatoes*, *Cherries*, *White Asparagus* (alle 2025) – die refereren aan de 19e-eeuwse Franse schilderkunst en intieme reflecties bieden op voeding, dagelijkse rituelen en cultureel geheugen. Deze werken zijn bescheiden en sensueel tegelijk en verwijzen naar Imai's persoonlijke band met Frankrijk, waar haar moeder woont, en haar bewondering voor schilders als Van Gogh, Manet en Cézanne. Een contrasterende toon wordt gezet met *HOT DOG* (2025), een levendige weergave van de Amerikaanse populaire cultuur.

Naast huiselijke objecten is ook familie op een subtiel maar betekenisvolle manier aanwezig in de tentoonstelling. Imai deelt haar huis en atelier met haar man, die eveneens schilder is. *Wooden Couples* (2024–25), een portret van de sculpturen van haar schoonvader, getuigt van de verwevenheid tussen haar artistieke en familiale leven. Andere werken, zoals de *Graduation on the Rock*-schilderijen, weerspiegelen de overgang van haar zoon van de middelbare school – een levensfase die in haar werk een mythisch narratief krijgt. De kleine corsage die hij droeg wordt een symbolisch motief, terwijl de teddybeer opnieuw verschijnt als plaatsvervanger: een belichaming van moederlijke herinnering, verandering en zorg.

Hoewel haar werk geworteld is in figuratie, bewegen Imai's schilderijen zich langs de poreuze grens tussen realiteit en dagdroom. Ze bevatten aanwezigheid en afwezigheid, helderheid en dubbelzinnigheid, binnen hetzelfde visuele veld. "Schilderen is een belangrijk communicatiemiddel dat mij verbindt met de samenleving," schrijft ze. In *CLOSE* nodigt Imai de toeschouwer uit in een wereld gevormd door tederheid en stilzwijgen, door de vluchtigheid van herinnering en het blijvende verlangen naar verbinding.

Ulala Imai (geb. 1982, Kanagawa, Japan) woont en werkt in Kanagawa, Japan. Ze studeerde aan de Faculteit Kunst en Vormgeving van de Tama Art University en behaalde in 2009 haar doctoraat. Recente tentoonstellingen vonden plaats in onder andere Le Musée des Arts Décoratifs, Parijs, Frankrijk (2024); Ueshima Museum, Tokio, Japan (2024); Palazzo Tiepolo Passi, Venetië, Italië (2024); Aspen Art Museum, Aspen, CO, VS (2023); Pond Society, Shanghai, China (2023); Museum of Contemporary Art Busan, Korea (2023); Parco Museum, Tokio (2021); en Tokyo Opera City Gallery, Tokio, Japan (2020). Haar werk maakt deel uit van publieke collecties zoals het San Francisco Museum of Modern Art, San Francisco, CA; Dallas Museum of Art, Dallas, TX; The High Museum, Atlanta, GA, VS; He Art Museum, provincie Guangdong, China; en Space K/Kolon Museum, Seoel, Korea.

Voor verdere informatie, gelieve contact op te nemen met de galerij via info@xavierhufkens.com of at +32(0)2 639 67 30. Contacteer press@xavierhufkens.com voor persvragen.

#ulalaimai
#xavierhufkens

Instagram: @xavierhufkens
X: @XavierHufkens
Facebook: Xavier Hufkens